

LA TUIES

—Espero que coneixerà tots els seus deures i totes les seves obligacions.

—Primer, no hi perdrem res que el senyoret m'expliqui quins són els deures i les obligacions que entren en el tracte.

DIARIO SEMANAL FLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Este programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se puede

RUFASTA SE HA CONVERTIDO EN UN FIEL MEMORIALISTA, ¡DE LOS REGALOS DE REYES EL HOMBRE TIENE LA LISTA!

Como el jueves son [los Reyes, y Rufasta es secretario de muchas chicas alegres, (completamente honora- [rio), ha escrito días pasados una serie de cartitas que le han encargado ha- [cer cual tiernas criaturitas.

La Chelito, siempre in- [génua pide que vuelvan los [tiempos en que haya pulgas a do- [jo, sin temer los contratiem- [pos.

La Serós, un muñequi- [to para jugar—¡ay que mo- [na!— ¡Ya es bien verdad lo que [dicen de que es molt gran Bar- [celona!

La florista que trabala en el concert Ba-ta-clan, que le cedan un estanco, pues las cosas, muy mal [van.

Las tanguistas del "Edén" un corrido consumado que les ponga un piso [grande con todo el gasto pagado.

La Margaritiña Vila volver al tiempo ideal que levantaba los ánimos y el telón, en el "Royal".

La Antonia Fuentes un [nuevo sistema de rumbear, porque sus dos palomitas ya se empiezan a cansar.

La "Dorita", otro auto- [móvil que gaste menos bencina, pues la hace cada factura tragar muchísima quina.

La Zoe que no le hablen de las cajas de cartón

que hacía cuando era jo- [ven en la calle de Aragón.

La Francés, que no le [gasten bromas sobre su apellido que dan lugar a hacer [chistes que tienen doble sentido. La hermosa Teresa Pons, crecer, siquiera un poqui- [to,

para que le luzca más su simpático palmito.

La Mamá del diez y [nueve dos docenas de menores, que ante los clientes sien- [tan inundarse de rubores.

La Pepita de "Can Bai- [xas" una remesa de hermosas, que estén metidas en car- [nes, amables y cariñosas.

Doña Emilia, la del doce, que suprima los floreros que le llenan el salón sin gastarse los dineros.

Y la activa sucesora de Brígida Bonacasa, que no decaiga el buen [nombre de su acreditada casa.

La bella Laura Brunet, nuestra gentil redactora también ha escrito una [carta sencilla y conmovedora.

Ella no quiere brillantes, perlas, pieles ni brocados, ni un automóvil de lujo cual los grandes potent- [dos.

Pide tan solo le traigan como premio a su beldad unos veintidos centíme- [tros de ardiente felicidad.

RUFASTA

Sucesor de los memoria- listas de la Virreina.

ALZAMIENTO DE BIENES

Un individuo que atien- de por Sandalio Sarganta- na, ha denunciado al juz- gado que una meuca con la que vivía en un "meu- blée" de la calle de Bar- bará, se ha escapado en aeroplano con un cliente de postín, llevándose con- sigo una cosa que era el único sustento del de- nunciante.

Ante este alzamiento de bienes, el juez dijo que veía la cosa muy peluda, y que si la había perdido negra, que la buscase blanca.

El denunciante, en vis- ta de ello, ha decidido es- perar sentado, hasta que a su ex amiga le salgan canas.

TIMO

Un caballero muy res- petable ha presentado en el juzgado una denuncia contra cierta dama que en una torre de San Gerva- sio reúne a los señores de compromiso con unas ni- ñas que juegan a prendas.

Según se desprende de dicha denuncia, la señora de referencia, le puso en relaciones con una much- a escocesa, asegurán- dolo que era más inocen- te que los poetas de jue- gos florales. Y, como el buen señor se encontró con que no había tal, se enfurruñó y la tiró por los tribunales.

El oficial de guardia, que es amigo de Yorba Molins, le aconsejó que si quería hilo de Escocia, que se fuera a una merce- ria.

OFENSAS A LA MORAL

Por demostrar su entu- siasmo por una yegua, estando en el Paseo de Gracia, a la hora de la go- ma, fué denunciado al

juzgado, un caballo me- nor de edad, cuyo nombre y demás circunstancias se ignoran.

Como consecuencia de ello, ayer tres maridos no pudieron salir de casa, de- bido al trabajo que les dieron sus respectivas es- posas.

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Continuen els grans èxits de

— la segona versió de —
JOY-JOY

El millor espectacle de Barcelona

GRAN TEATRE

ESPANYOL

Exit colosal

LA PUNTAIRE

EDEN

Conde del Asalto, 12

LAS MIL Y UNA NOCHES

Dancing
De seis tarde a tres
madrugada

Tarde y noche:

El éxito del día

Lo que nunca se vió
El maravilloso espectacu-

lo de las

— 12 PRECIOSAS —

— INGLESAS —

y las etoiles americanas

GARSON Y

DIETRICH

A las doce noche y una y media de la madrugada

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Literatura femenina

COM que a LA TUIES li surten freqüentment competidors, i nosaltres, que som molt bons xicots, no ens hi enfadem, creiem oportú reproduir aquesta crònica que hem llegit en un popular rotatiu nocturn de Barcelona.

Diu així:

"Boudoir elegante, luz de pantalla velada por sederias de colores. El y ella toman el te. Ella es una mujer rubia. Sería bonita si llevara el pelo bien arreglado y, en vez del kimono de mal gusto, un traje interior elegante. Además, no lleva ni siquiera polvos."

Aquí, un comentari. Per què se'ls ha de posar, ella, els polvos, si té al seu costat a un home? I quin home! Segueixin llegint:

"El, elegante. Ni un detalle reprochable en su impecable toilette.

"Ella, con voz melancólica:

"—Realmente, yo no sé qué pensar ni qué hacer. Eddy me huye cada día más. Apenas hará año y medio que nos hemos casado, y si me ve en

las horas de las comidas, muchos días cena y come en el Club, no me dirige más que cortas palabras."

A n'ella, sens dubte, li agradarien llargues.

"El, se sonríe con su sonrisa de buen chico, pero no contesta.

"—No sé qué hacer — prosigue ella desolada— porque antes no era así. Oh, no! Como ha cambiado!...

"—Y estás segura de que ha sido él quien ha cambiado? No has modificado nada en ti misma, por tu parte?

"—No...

"—Yo creo que sí, y aun te diré que encuentro rápida solución donde tú te ahogas. Las mujeres, o al menos algunas, sufrís una grave equivocación al casaros. Pensáis que sólo es preciso conquistar al novio, y toda la coquetería y buen gusto que durante el tiempo de vuestras relaciones gastáis, luego ya no lo creéis necesario. Tú misma, Amy. Di la verdad. Antes de casarte, eras una chiquilla presumida hasta la exageración. Qué has hecho de tu buen gusto? Llevas un peinado que no te favorece nada. Vas vestida completamente a la "negligé". Para esto hay un remedio. Córtate el pelo, hazte la manicura y píntate los labios, que bien necesitan un poco más de vida, como los ojos, que hay que animar artificialmente. Perfúmate con perfumes de gusto, que yo mismo, si lo deseas, te escogeré y enviaré. Viste en una modista de fama y hazte los sombreros en una buena sombrerera. Qué sé yo!... Haz lo que quieras, pero vuelve a ser tú misma. Tu marido se cansa aparentemente de ti por la falta de buen gusto con que

vas arreglada. Es una equivocación y grave, te lo repito, el dejar de presumir una mujer casada, que, por el contrario, debe hacerlo aún más, para retener constantemente a su lado a su marido.

"—Pero...

"—No, déjame acabar. Tú te vistes y te vienes ahora mismo a una peluquería, donde te dejarán completamente cambiada. Luego te acompaño a Lanvin y allí te dejaré para ir a buscar unos frascos de perfume y objetos de tocador. Tú me sabrás dar cuenta del resultado que mi remedio producirá, y estoy seguro de que me lo agradecerás.

"Al cabo de unos días, él recibe un billete corto y perfumado. Es de ella.

"—Amy te agradece los buenos y útiles consejos, que tan buen resultado han dado.

"Y él, ante el laconismo del billete, que huele a "Heure Bleue", se sonríe de nuevo con su risa de buen chico."

De manera que una xicoteta casada s'ha de pintar els llavis, fer-se la manicura i abillar-se com una meuca. I això li aconsella un xicot que pren el te amb ella i que sap triar pentinats i perfums femenins... Quina classe de persona serà aquest amigueta "buen chico" de la desdenyada Amy? Algun competidor del decadent i desacreditat Alvar Retana?

El senyor batlle i la moral

NO ha estat poca cosa, el batibull que s'ha armat altre cop, amb les famoses estàtues de la Plaça de Catalunya! Altra volta protestes, altra volta reunions, altra volta damas d'Estropajosa, i el senyor batlle, que per lo vist és home d'empenta, declarant a un estimat company nostre d'ofici, que ell no admet lliçons de moral de ningú, i que les estàtues es col·locaran, perquè l'art és l'art, i amb l'art, el peix que s'hi fica, es queda enganxat.

Molt bé, senyor batlle! Nosaltres, que no som polítics, perquè no perseguim altra cosa que l'enlairament dels esperits, ço que entra perfectament dintre el programa de la Unió Patriòtica, de la Monàrquica, de la Lliberal, de la Republicana i fins de la Gracienca, que és la més modesta de totes, l'aplaudim de tot cor.

Si a Barcelona hi hagués civisme s'hauria d'obrir una subscripció per a comprar una placa i posar-la al peu d'una de les estàtues, per a què restés un record el geste varonil i digne del nostre batlle. En aquests temps en què es parla tant de masculinitat, caldria donar aquesta prova. Nosaltres, senyor batlle, no tenim casa pròpia com "La Vanguardia", perquè les coses van molt malament i avui en dia a un no el deixen viure, però, esperitualmente, la té, des d'aquest moment, en un reconet de LA TUIES.

La doble dedicatòria

UN conegut nostre va rebre d'un autor un llibre seu, amb una afectuosa dedicatòria... Però després, en fullejar-lo, va trobar en una de les planes successives, una nova dedicatòria, escrita a la intenció d'un altre company...

El fet és absolutament cert, i la badada de les grosses.

El "Tano" de la Plaça de l'Angel

EL "Tano" de la Reforma, és diferent dels altres. El túnel és doble. La Companyia ha aprofitat els antics túnels fets per l'Ajuntament fa alguns anys, que, com es recordarà, no van servir i van ésser emplenats de sorra, per a que no es fessin malbé.

Recordem que, quan el fracàs d'aquella primera empresa, un regidor parlà en plena sessió de la sèrie de badades ocorregudes. I, en un dels paragrafs del seu discurs, observà:

"—Primero dijeron que se construiría un túnel y ahora nos hemos encontrado con que eran dos. Qué ha ocurrido? Misterio!"

I un altre regidor, que escoltava:

—Molt senzill — va respondre—. Es que n'han fet de petits!

L'hortolà de Sant Boi

CAP D'ANY

L'ESCENA passa en un reservat del "Mont d'Or".

Ella, davant del mirall, ja vestida, es dona els darrers retocs a la fatxada.

Ell, s'està acabant de fer el nus de la corbata.

—Ademés — diu ella, continuant una conversa — sàpigues que tu ets el primer home que...

—Que et penses que baixo de l'hort, noia?

—T'ho asseguro! Ets el primer d'aquest any!

K. K. Tua

casa meva i que exigeixo que se'm guardi el degut respecte.

—Sí, ja sé que vostè sols es deixa mancar al respecte pels senyors que paguen per fer-ho. Fa bé: en aquest món, la qüestió són diners. Demés, reconec que vostè és prou guapa per buidar la cartera de l'home més pintat...

—Es favor, senyora.

—Es justícia. Vostè és guapa, però consti que jo no sóc lletja.

—Confesso, senyora, que no sols no és lletja, sinó una "tardoral" molt agradable i molt...

La mondana s'assentà al costat de donya Lluïsa i aquesta s'apartà instintivament:

—Miri, jo no sóc el "Nitus", sab? — digué secament —. I amb mi no hi ha res a fer. Vinc únicament per saber quan li passa cada mes el meu marit.

—Ja comprendrà que jo no puc donar certs detalls de la meva vida íntima.

—Està bé: ja els hi daré jo. El meu marit li lliura cada mes un xec de mil pessetes. Tinc les matrius dels talonaris en què consta d'una manera vaga aquesta quantitat. Donem, doncs, per assentat, que li passa mil pessetes. Vol fer el favor de dir-me, ara, quantes vegades la visita per setmana?

—Dues: els dimarts i els dissabtes.

La senyora Lluïsa fa ràpidament un càlcul mental i ja a peu dret i allargant la mà a la mondana, li diu, despedint-se:

—Trobo que vint-i-cinc duros resulta car. Ja podria fer-li un xec de rebaixa, ja!

—Faci's càrrec de què tot s'ha apujat, senyora.

—Res, no en parlem més. Cada u a casa seva fa el què vol. He tingut molt de gust, senyora. Disposi d'una rival, noble, però toçuda, que es proposa vèncer-la amb armes de bona llei.

Des d'aquell moment, donya Lluïsa va dedicar molta atenció a la seva toaleta, i cada nit, abans d'anar al llit, procurava entusiasmar un xic al seu marit, que semblava revivre la dolça lluna de mel i s'entregava en cos i ànima als agradosos jocs matrimonials.

En arribar a fi de mes, donya Lluïsa el va cridar a capítol.

—Escolta, "Nitus" — li digué amb veu melindrosa —. Suposo que em faràs un regalet. Em vull comprar un abric de pells i com que aquest mes no hauràs de fer el xec per... per aquella, podries fer-lo per mi...

—Veuràs, noia, els negocis no van gaire bé, però, ja que has sabut fer-me oblidar aquella vibra que em xuclava tots els diners, digue'm quant vols i et faré el xec de seguida.

—Oh, poca cosa, tu mateix fes-te els comptes; a meitat de preu del què et costava amb... l'altra.

El senyor Maxencs es va assentar a la taula d'escriptori, plantejant una regla de tres, i es va quedar horroritzat. El xec que havia d'extendre, tenia d'ésser per mil vuit centes setanta cinc pessetes.

—Miri, no es desesperi: jo estic aquí per suplir en tot al seu marit.

—Està equivocat, don Manel: hi han buids que vostè no pot omplir-los.

UNA DONA PRACTICA

QUAN la senyora Lluïsa va estar certa de què el seu marit l'enganyava, enlloc de pendre-s'ho a la valenta, va sospesar el prò i el contra de la cosa, i es va decidir a callar i mirar de venjar-se de la millor manera possible.

Un dia, cap a mig dematí, es va arreglar ben arreglada i se'n va anar cap a casa la querida del seu home.

—Vostè no em coneix, veritat? — li va preguntar, en trobar-se davant d'ella.

—Realment, senyora, si no s'explica...

—Doncs, bé: jo sóc la muller del senyor Maxencs.

—El senyor Maxencs? Tampoc tinc el gust...

—Sí, senyora, té el gust, no ho dubti. El senyor Maxencs, no és altre que el "Cuanitu", el "Nitus", que li diu vostè, per engalipar-lo millor i treure-li les pessetes amb més facilitat.

—Senyora, em permeto observar-li que sóc a

—I has vingut a estudiar a Barcelona?

—Sí, senyora; el mestre del poble em va dir: jo ja no et puc ensenyar res; a Barcelona ensenya molt més.

—I tu, què opines?

—Per ara, que el mestre tenia raó, tieta.

Donya Lluïsa es va adonar de lo fabulós de la suma i apropant-se-li carinyosa, li va dir a cau d'orella:

—Bé, vaja, perquè ets tu, pots descomptar un altre cinquanta per cent.

—Bé, sí, però, el mes que ve, haurem de mirar de... de fer menys transaccions, no puc gastar tant, sabs?

—No siguis tonto, home: el mes que ve et faré més descompte, perquè només hauré de comprar-me unes sabates. Et sortirà a menys de dues pesetes. Ja veus que sóc una dona enraonada...

I marit i molla, des d'allavors, varen ésser feliços i cada fi de mes la senyora Lluïsa podia comprar-se un gavadal de coses amb el producte de les nombroses transaccions que feia amb el seu marit.

Fly Candor

UNA D'EN PEIUS

SENTAT en un recó del Lion d'Or, el barret de gairell, la capa a lo Mefisto, en Peius seguí contant:

—Llavors tenia jo vint anys i estava en el segon curs. Era el més terrible de tots els meus companys d'estudis. Cada dia en tombava una. La meua fama de Don Joan començava a fonamentar-se seriosament.

Estàvem uns quants amics prenent el sol al Jardí del General i, de sobte, de la part de l'Ostia veiem venir a una xicota que ens portava tarumbes a tots.

—La Carmeta! La Carmeta! La telefonista!... —exclamaren els meus amics, decidits a dir-n'hi unes quantes a l'orella que la fessin tornar vermella.

—Tothom quiet! — vaig ordenar imperiosament.

La Carmeta va passar, em somrigué, li vaig oferir el braç i tots es varen quedar esmaperduts en veure que cridava un pesseter i ens perdiem carrer Ample endins.

Era terrible jo, quan era jove!...

Els que escoltàvem a n'en Peius, l'inefable narrador, celebràrem aquesta aventura seva que encara no coneixíem, però un pintor jove, extremadament escèptic, observà amb certa timidesa:

—Ha dit que era una telefonista, veritat don Pompeu?

—Sí.

—Es que... és que llavors... en aquella època, encara no hi havia telèfons a Barcelona...

—I això què té que veure! — exclamà amb vehemència el gran filòsof —. Jo ja el pressentia!

A. Boca d'Or

NOBLESA D'ORIGEN

DONYA Maria, l'eterna "mamà" de totes les coristes i cupletistes debutants, acompanya a la Lluïseta al marquès d'A..., un dels més influents personatges del Liceu.

El marquès es mira a la xicota, i com que la troba senzillament estupenda, demostra de seguida gran interès per protegir-la.

—Ah, sí, molt bé, molt bé, donya Maria. Es aquella que em va dir que era filla d'un capità, veritat?

—Sí, senyor marquès, però ahir no estava encara prou ben enterada i avui puc donar molt millors referències d'ella: aquesta nena, aquí on la veu, no se sap ben bé si és filla d'un capità o d'un coronell!

B. Ragueta

ELS MALS EXEMPLES

QUE a la Claretta se la trobava tot el sant dia i bona part de la nit pels recons de la rebotiga i del despatx, això no hi ha perquè negar-ho. Ni jo hi tinc cap interès, ni crec que els meus estimats llegidors s'empenyin en fer-me dir una mentida. Queda, doncs, establert amb tota claretat que la filla del senyor Esteve es passava més hores de cara a la pared que de cap a la màquina, com era la seva obligació. I ara que ja hi som, aclarim i deixem sentada una altra cosa: entre la pared i la Claretta, quasi sempre hi havia un dependent del despatx o de la botiga. Com que al fi i al cap, això tampoc és cap cosa de l'altre món, no costa res fer-ho constar, a fi de què no se'ns pugui titllar de barroers i descuidats.

La Claretta era una noia menuda i enjogaçada, que no contava més enllà dels catorze anys. Però eren catorze anys ben aprofitats.

Tots sabeu prou com és la joventut d'avui en dia. Sap més una mocosa de deu anys, que no sabíem nosaltres quan ja ens començaven a sortir pèls pels indrets on Déu ha tingut a bé disposar que ens en surtin.

I bé, preguntareu vosaltres: què hi feia, pels recons, la Claretta?

Millor dit: no ho preguntareu, perquè ja vos ho penseu, i ho encerteu com una malla. Paraula!

El senyor Esteve treia foc pels queixals veient la conducta bastant sospitosa de la seva filla.

—Aquesta noia acabarà malament! — es deia sovint, veient-la tan ullerosa, tan encesa de cara i mirant-se als joves com si volgués menjar-se'ls.

N'hi feia de sermons! Però com si piqués en ferro fred! Ella seguia per les reconades, sospirant i gemegant com si li fes mal alguna cosa.

—Mira, nena, que em faràs enfadar! Mira, que et tancaré al convent de la Punxa!

—No siguis aixís, papà. No faig pas cap mal a ningú!

—Però t'exposes a que te'n facin!

—Et juro que no! Si total fem broma, i res més...

Tant i tant va arribar a empipar-la el senyor Esteve amb les seves recriminacions, que a l'últim la Claretta va decidir venjar-se.

Oh, va ésser un venjança d'aquelles de "ojo por ojo"!

S'havien quedat sense minyona, i la Claretta es va cuidar de llogar-ne una. Va anar a una agència i va triar una mossa d'aquelles amb uns davants aixís, i unes curves aixàs, i uns ulls de deixem'encendre, i uns llavis més petoners que una galta de nen de bolquers.

Ja podeu suposar que una minyona així era de les que tots coneixem amb la vulgar denominació de "criada para todo".

La Claretta la va ensinistrar, li va allargar uns quants duros i dos parells de mitges de seda de la botiga, i al cap de quaranta vuit hores, ja era ella la que estava entre el senyor Esteve i la pared.

Però no va anar a Roma per la penitència, no, l'auster pare de la Claretta! Sembla mentida que capigués tanta vivor en el cervellet d'una noia tan jove!

Figureu-vos que al bo de la feina de la pared de la criada i del senyor Esteve, la Claretta va sorgir com per art d'encantament, i posant els ulls tots esverats, com si hagués vist alguna cosa d'en Vicents, el çapat mosso del magatzem, va exclamar tota indignada:

—I ara, papà! Vaia uns exemples de donar! Li sembla bé, ço que vostè està fent amb la Carmeta?...

Res, que des d'aquell dia, ja se n'hi podia passar, d'hores pels recons, ja, la Claretta, que el senyor Esteve en feia el mateix cas que si estiugués buscant agulles.

I tots sabeu d'una manera clara i indubitable que no eren pas agulles, no, ço que hi buscava!

LAURA BRUNET

LA SEGONA TIPLE

QUAN la Marina va entrar en el departament on es vestien les coristes, totes l'atabalaren a preguntes.

—Com ha anat?

—Què t'ha dit?

—T'han acceptat?

La Marina abraçava amb les llàgrimes als ulls a totes les seves companyes coristes.

—Sí, sí —, deia joiiosament —. El mestre m'ha acceptat! Ja sóc segona tiple!... I m'ha dit que si em porto bé, aviat seré primera...

—De debó? I què t'ha fet cantar, per provar-te?

La Marina es quedà tota soptada.

—Cantar?... I per què havia de cantar, per provar-me?

L. A. Punta d'Or

—Volen creure que com més penso en ço que ahir em va fer en Lluís, més gros ho trobo?

RECONCILIACIO IMPOSSIBLE

LA Pepeta va entrar a casa la seva amiga Isabel, amb els ulls encara vermells de tant plorar.

—I doncs, nena, què et passa? — li va preguntar aquesta, tota amatentada.

—Estic desesperada. Vull separar-me del meu marit! Això no és viure! — va respondre la Pepeta, plorant com una Magdalena.

—Però, dona, has de tenir un xic de paciència. En aquest món, els uns havem de suportar als altres. A veure, explica't, que ja veuràs com trobarem remei als teus mals. Per què te'n vols separar, del teu marit?

—Perquè té un caràcter insuportable. Cada dia

es torna més sorrut i em tracta més malament. Això no pot continuar, creu-me, no pot continuar!

—I bé, dona! A tots els matrimonis passa el mateix! Jo mateixa, també tinc els meus disgustos amb el meu marit, però després, sense saber com, ens acostem l'un a l'altre, els braços serveixen de bandera blanca per demanar la pau, i passem uns moments veritablement deliciosos...

La Pepeta es quedà mirant a la seva amiga d'una manera que es veia ben clar que no l'havia convençuda.

—No trobes que tinc raó? — insistí aquesta.

—Ja ho crec, que en tens! D'aquí plora precisament la criatura! Que no et recordes que el meu marit ja ha passat dels cinquanta anys? Veuràs, deixem el teu, que aviat ens entendrem!...

Dida Roht

—Fins ara he estat despatxant correu. Creu-me, nena, que aquest treball és molt pesat.

—Em creguessis a mi: aquí, el que falta és un secretari que faci la feina, i tu posar la firma i res més.

UN DETALL INTERESSANT

HAVIEM arribat en auto a un poblet del Pla de Bages i com que la jornada des de Barcelona havia estat llarga, ens decidírem a cercar una fonda.

A l'entrada del poble, trobàrem una pagesa, fresca com una poma i amb un joc d'anques i de pitrera que semblava talment que les portés postisses. Quina formosor de curves, fills meus!

Ens hi apropàrem i li vàrem preguntar:

—Escolteu, bona dona, que ens farieu el favor

de dir-nos cap on cau l'hostal del Pep?

—Del Pep? — preguntà ella, amb els braços en ança damunt la cintura.

—Sí, un pagès ens ha dit que a l'hostal del Pep ens servien bé.

—Això segons com: quin hostal voleu dir: el del "Pep Garró" o el del "Pep Cornut"?

—Oh!... — vàrem fer nosaltres, arronçant les espatlles.

—Deu ésser el del "Pep Cornut", que és el del meu home — va aclarir la pagesa amb tota la naturalitat del món.

Noi de Manresa

LA Lili es va quedar més groga que la cera, quan a la finestreta del Banc li digueren: —No està conforme aquest taló. Hi falta la firma!

Brunzenta com una bala, la xicota se'n va anar cap a casa d'en Recolons.

Estava que treia foc pels queixals, de tant rabiosa.

—Mira — li digué, una volta el tingué al davant — al Banc no m'han volgut pagar aquest taló que ahir em vares donar, després de passar tota la tarda amb tu. Diu que hi manca la firma.

En Recolons es mirà el taló i somrient el tornà a la Lili.

—Ja veuràs, tu em vares demanar aquestes mil pessetes com a favor particular i jo, no vui presumir quan faig un favor d'aquesta mena. Per xò no et firmo el taló, perquè no vui que se sàpiga que jo t'he fet un servei, que alabar-se'n seria indigne d'un home d'honor..

F. i K. Mela

—De la part del davant, me'ls deixa que penjin?

—Sí, senyora: avui les senyores els porten com els homes.

L'ARREL DE BOIG

AQUELL dia era gran festa a casa de donya Constança. Feia cinc anys que no havia vist al seu nebot, i ara, una volta aprovat el batxillerat, anava a passar les vacances prop d'ella, deixant per sempre més l'internat on havia fet els estudis preparatoris per a la carrera de medicina que de seguida començaria a cursar.

Donya Constança era una solterona en la plenitud dels seus quaranta anys amatonats. De temperament ardent per naturalesa, aquest s'acusava ara amb major força per la virtut de la continència obligada.

Ell, en Manel, tenia divuit anys i es trobava en el mateix cas que la seva tieta: era un donzell encara per merèixer. Els seus primers anys d'adolescent els havia passat a l'internat i sols per imaginació o per retrats coneixia el més dolç de tots els misteris.

Si la tieta era una brasa, el nebot era un encenall. Inevitablement s'havia de produir l'incendi. I es produí, però de la manera més original que

hom es puga imaginar.

Un dia, un bell matí d'estiu, calorós i ple de calitxa, en Manel, en anar-li a servir l'esmorzar la seva tieta, girà la taça del revés i digué amb una serietat que asustava:

—Aboca-me'l així, el cafè amb llet, que n'hi cabrà més.

Donya Constança es va mirar a son nebot tota estranyada, i tornant a girar la taça, exclamà:

—Ai, nen, que estàs de broma, avui!

—Et dic que me l'aboquis així, que n'hi cabrà més, dona! Com que tu estàs tan grassa, no vols que els altres s'engreixin, oi?

I en dir-li això, li va clavar una plantofada a les anques que la va fer tornar tota vermella.

—I ara, nen, fes el favor d'estar-te quiet!

—Tira, tira, aboca i calla, que tinc gana! I mira, després, sabs aquell pollastret que hi ha al calaix de dalt de la calaixera?...

La tieta escoltava al nebot i no sabia si pendre-se'l en seriò o en broma, però era tal l'aplom amb què parlava en Manel, que donya Constança començà a esglaiar-se en oír-lo parlar d'aquella manera.

—Doncs, sí — continuà en Manel — l'agafes, li talles les orelles, me'l fas escabetxat, i demà me'l crupiré.

—Tu creus, Manel, que...?

—Res, fes el què et dic, i prou, que per alguna cosa sóc el teu marit.

—El meu...? Ai, ai, que el meu nebot s'ha tornat boig! — es digué tota esverada donya Constança.

I en Manel, alçant-se de taula, continuà:

—Redell, ja són les deu! Apa, apa, a dormir, que ja és hora!

—A dormir?... Però, Manel, si ara t'acabes de llevar!

—Sí que ets de la broma, noia! Au, au, anem cap al llit!

—Tots dos?

—Es clar, dona, és clar! Apa, de pressa, que tinc son!

I donya Constança, temerosa d'excitar al seu pobre nebot, no tingué més remei que accedir.

Passada la tamborinada, donya Constança es tornà a llevar, amb una rialleta de satisfacció pintada als llavis, per haver sabut calmar al seu nebot, i se n'anà de dret a buscar el metge.

—Afortunadament, això no és res, donya Constança: un arrel, un senzill arrel de boig, que no el perjudica en res, perquè és una cosa passatgera.

Des d'aquell dia, a en Manel li acostuma agafar l'arrel un parell de cops cada setmana, i ella, la tieta, n'està ben agradada, de l'arrel del seu nebot.

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pel·les", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'àpit!

EL XAMPANY

EN Ricard, el gran pintor, va ésser convidat pels senyors Fanals a un sopar íntim per celebrar l'èxit de la seva exposició, en la qual figurava un retrat del senyor Fanals i un altre de la senyora Fanals.

A mig sopar, la senyora llençà un sospir molt fondo i en Ricard apartà ràpidament la destra d'on la tenia, de sota de la taula.

—Què, ja comença a fer-te efecte el xampany? — preguntà maliciós el senyor Fanals —. Noia avui has de tenir un xic de paciència, perquè ja comprendràs que davant de forasters...

I l'home llençà una gran riallada.

—Apa, Ricard — exclamà, dirigint-se al pintor — posi xampany a la meua senyora! Més, home, més! Apreti, Ricard, apreti!

I el pintor, que per sota la taula apretava amb la destra tant com podia, contestà somrient:

—Oh, aviat està dit, que apreti! Si tan apreto, senyor Fanals, tacaré les estovalles...

Fly Candor

EL DESESPER D'UNA CASADA

CREU-ME, Rosalia, el meu cas és desesperador; el meu marit es porta d'una manera indigna. Té dues querides, dues! I encara, cada nit, es fa malbé la salut i les energies per dan-

cings i cabarets.

—I bé, dona, no t'ho prenguis aixís! Tant tu com ell, ja aneu pels quaranta. No tardarà en donar-se compte de les delícies de la tranquil·litat conjugal i tornarà cap a tu.

—Sí, però serà tard: ja s'haurà fet malbé la meua fortuna!

—Ell és ric...

—Ho era, però ara, ja fa més d'un any que està empenyant el meu patrimoni.

—Ep, això ja és més seriós! Parla-li clar! Exigeix-li un canvi immediat de conducta, i si no va per bon camí, divorcia't.

—Ai, això si que no pot ésser!

—Per què, per l'escàndol? Riute'n...

—No, si no és per l'escàndol... Es perquè com que els hi fa tanta il·lusió als jovenets que conec al cine, quan els hi dic que sóc casada!...

Banda Rhota

L'HONOR

QUE en Cuscunilles era cornut, ho sabia tothom. En el café no es parlava d'altra cosa.

Quan ell entrava, cada amic que saludava es comptava com una infidelitat de la seva esposa, l'ardenta ex carnicera del Ninot que, segons les males llengües, ja de soltera pagava les factures de la carn sota la taula de la plassa.

Però lo extraordinari del cas, és que ademés de tothom, també ho sabia en Cuscunilles, que les portava més llargues que un cerf.

Era un cínic, un veritable cínic. Ell no aspirava a res més que a dar-se la gran vida i tot el demés no li feia fred ni calor.

Però un dia l'ex carnicera va trobar la forma exacta per la seva sabata i es va enamorar com una beneïta d'un mig centre del "Barcelona" que no li donava ni una pela.

Prompte a can Cuscunilles començaren els mor-

ros i les males cares. La falta de calers és sempre motiu de malestar en un matrimoni.

L'ex carnicera, darrera del futbolista, no es cuidava de cultivar cap més amistat, i un dia en Cuscunilles cregué arribat el moment de quadrar-se davant de la seva dona.

—Mira, noia — li digué — He suportat pacientment totes les teves relliscades amb tots els meus amics. M'he enterat de tot i mai no he dit res perquè em feia el càrrec de què et sacrificaves per "la casa" i jo també contribuïa, callant, a n'aquest sacrifici. Però el què ara fas, d'anar al darrera d'aquest mig centre que no et dona un clau, això, creu-me, no ho puc tolerar de cap manera!

—I per què no ho pots tolerar? — interpellà, rabiosa, l'ex carnicera, en veure que li tocaven el seu carinyo.

—Perquè... perquè això afecta al meu honor, i amb l'honor no hi vui bromes!...

Bend Han Dins

EL POBRE MENDICANT

EL pobre vell, tot espellifat, anava passant de taula en taula, i era tanta la pena que feia veure'l, que tothom li feia caritat.

En arribar al capdavant de la renglera de les taules, i en veure que la darrera era buida, va comptar els calerons que havia fet, i en veure que la cosa havia anat bé, s'assentà com un ministre, féu batre sorollosament les mans, i davant de l'estupefacció de tothom, demanà:

—Moçol! Un coctel de vermut!...

A. Boca d'Or

PREGUNTA INNOCENT

EN Duran no havia visitat als seus amics Ferrater, des de que es varen despedir al balneari, on encara continuaren uns quants dies els dos esposos.

Aquest dia, l'home es digué: "Tanmateix, els esposos Ferrater et deuen trobar a faltar."

En fer-se aquesta observació, en Duran pluralitzava per despistar. No eren "els" esposos qui el trobaven en falta, sinó "la" esposa, que sentia per ell una veritable dibilitat.

Quan en Duran fou introduït per la minyona, la senyora Ferrater el rebé agegada en un canapé.

—Ja has pogut venir? — li preguntà ella malhumorada —. Que no ho sabies, que estava malalta?

—De debó, reina meva?

—Fa més de tres mesos! Encara estàvem al balneari, i un dia, en una excursió, vàreu rebre una banyada...

—Sí, sí, comprenc, una discussió amb el teu marit, veritat?

Guillem de Pressa

UN MOTIU PODEROS

LA marqueseta de Pretamès i el noble baró de Janopuc, tenien els acotats de caça l'un al costat de l'altre.

Ni ell ni ella es podien veure. Per qualsevol motiu, feien que llurs advocats arreglessin les coses per la via jurídica.

Un dia, la marqueseta, caçant, caçant, s'introduï, sense donar-se'n compte, en l'acotat del baró i aquest la sorprengué en el moment en què matava un conill d'un tret.

No cal dir que la cosa va acabar al jutjat.

—Es cert, senyoreta — va preguntar el jutge — que vostè va matar un conill en l'acotat del senyor baró?

—Sí, senyor jutge, és cert — respongué la marqueseta — però consti que va ésser en defensa pròpia i del meu honor.

En oir aquesta raó, tots els presents a l'acte de conciliació es varen mirar plens d'estranyesa.

—En defensa pròpia i del seu honor? — preguntà el jutge, recalcant les paraules.

—Tal com li dic, senyor.

—A veure, a veure, expliqui's, senyoreta...

—Molt senzill. Tot caçant, em vaig torçar un peu i em feia un mal terrible. Per calmar un xic els meus dolors, em vaig apropar a una font que hi ha en l'acotat del senyor, per refrescar-me el peu dolorit. Quan anava a fer-ho, veig venir cap a mi, furiat com una bala, un conill enormement gros. Jo estava assentada a terra, amb les faldilles recollides i no em podia alçar perquè el peu em feia més mal a cada moment. El conill anava esverat. Es veu que cercava el cau, i en el seu esverament es dirigia cap a mi. De seguida vaig donar-me compte de l'error d'aquella bestiola. No m'hi vaig pensar ni un moment. Per a que no s'equivoqués de cau, vàreu encarar-li l'escopeta i el vaig encepagar de ple. Ja compendrà, senyor jutge, que jo estava obligada a defensar el meu honor...

Tots els presents es quedaren aclaparats i la marqueseta de Pretamès va ésser absoluta amb tots els pronunciaments favorables.

Noi de Manresa

Conte premiat en el número passat:

UNA BELLA COLLECCIO

Demaneu a tots els quioscs:

AVENTURAS GALANTES
DE JACOBO CASANOVA

Surt els dijous

30 cèntims

LES AUBERGINIES ENDIMONIADES

EL senyor Rafecas, el farmacèutic del poble, allargà una capseta a la senyora Mercè, tot dient-li:

—No dubti, senyora Mercè, que posant aquests polvets en el plat preferit del seu marit, aviat tornarà a ésser feliç com el dia que es varen casar.

Donya Mercè, tota contenta, se'n va anar cap a casa i digué a la minyona:

—Miri, avui porti auberginies, que ja sab que al senyor li agraden molt, però abans de servir-les a taula, tiri-hi uns quants polvets d'aquests, que hi donen molt bon gust.

En arribar l'hora del sopar i quan marit i molla es disposaven a sentar-se a taula, uns grans crits de la minyona els ompliren de sobressalt.

—Què hi ha de nou? Què passa? — preguntà donya Mercè, en entrar a la cuina.

—Ai, senyoreta, quin sust he tingut!

—Però, què li ha passat?

—Oh, que quan he tirat aquells polvets a les auberginies, s'han posat totes tivantes i es bellugaven totes soles!...

Koko

LA CAMBRERA INEXPERTA

LA senyora Riudoms, una vídua encara de molt bon aprofitar, ha pres una cambrera nova i li dóna instruccions.

—Sobre tot — li diu — no s'atabali i no perdi mai la serenitat. M'agrada que el meu servei obri amb cordura i vagi amb peus de plom. Això dóna caràcter a una casa.

La cambrereta, que darrerament havia servit a una entretinguda de "postin", escolta amb molta atenció les instruccions de la senyora.

—Miri — continua aquélla — ara, dintre de poc, vindran dos senyors. Faci'ls passar de seguida.

I la cambrereta, fent-li l'ullet:

—Mare de Déu, senyoreta! Tots dos alhora?

No cal dir que la xicota va ésser despedida punt en blanc.

Banda Rhota

Aquest número ha estat passat per la censura

GLOBEOL

DA FUERZA

Necesario para bien vivir. — Agotamiento.
Enfermedades nerviosas. — Neurastenia. —
Anemia.

Un mes de enfermedad quita un año de vida.
EL GLOBEOL quita la enfermedad aumentando las fuerzas de resistencia.

—Res. Es inútil tot quant m'ofereixi's. Si no vas a buscar un flascó d'EROTYL, no vui ni sentir-te parlar d'aquest assumpte...

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament
Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

COM ja hauran tingut el gust de veure, aquest any LA TUIES fa almanac.

Quasi que dient això ja no caldria dir res més, perquè ja és sabut que quan la nostra formosa pagesa es posa els bonics, no hi ha hereu que la resisteixi.

Doncs, si, LA TUIES, en una d'aquelles arrancades que són el seu crèdit i el seu honor, li va dir al seu marit:

—Mira, "Nandu", això no pot anar. Et passes les setmanes i els mesos amb les patates i les figues de Llofriu, i a Barcelona t'enyoren. Cal que et belluguis, noi, cal que et belluguis!

—Bé prou que em bellugo! Si no faig res més en tot el sant dia, que pensar en tu i bellugar-me!

—Doncs, t'has de bellugar més!

—Es que jo sol m'avorreixo!

—També tens raó, noi, amb això que dius. Mira, ens bellugarem tots dos i ja veuràs quina barrila que farem!

—I què farem, per bellugar-nos, Tuietes?

—Què farem? Molta forrolla! Un almanac com una casa!

—Vols dir, Tuietes, que...?

—Tira, tira, beneit, que no n'hi haurà per qui en vulgui. I mira, per començar-ho a celebrar, anem a passar una estoneta sota aquella figuera!

I així, amb aquests preparatius, varen començar "El Nandu" i LA TUIES l'almanac, que sortirà el dia 15, amb tots els ets i uts que la cosa requereix.

I si vosaltres, "tuiescos",

voleu tenir l'almanac,

ja cal que el compreu de pressa, que sinó, s'esgotarà.

o o o

AMB motiu de l'entrada d'any nou a la "Buena Sombra" es va celebrar la tradicional festa dels raimos.

Algunes xicotes, per mor d'haver-se'ls empassat massa de pressa, van estar a punt d'ofegar-se.

Cosa que féu molta gràcia a bastants dels concurrents, que volien que les noies se'ls empassessin corrents.

o o o

A can "Eden Concert" faran la festa dels Reis. El rei negre serà, naturalment, el ballari, que té un color d'aquells que sembla que han de deixar.

Elles pensen disputar-se'l, tal com si fos un bebé, cosa que al negre ha d'anar-li allò que es diu molt rebé.

o o o

EN atenta comunicació, ens informa la popular i coneguda "Penya del Vinagre", haver-se traslladat al seu hostatge hivernal, "Eden Concert".

Allà, el popularíssim i celeberrim "Geperut" hi seguirà fent de les seves, junt amb en "Sòmimes", el "Pebrrot" i demés companys màrtirs, i que, al cap d'una setmana, ja saben dir: "Ay, no me lo digas!", "Que te crees tú eso!" "Cachorro!", amen dels "cordons" i "fixes" corresponents.

Com que de preu és barato, algunes nits anirem i si ens agrada la música un xarleston ballarem.

o o o

A can "Ba-ta-clan", segons notícies, preparen una revista nova. L'infadigable senyor Serrano es veu que vol presentar quelcom sensacional per a després de Reis.

Si és bona com el "Xec Xec", l'èxit està assegurat, i al "Ba-ta-clan" hi haurà sempre gentada i prosperitat.

o o o

HA començat l'any nou.

I una de les primeres novetats ens l'ha donat el senyor bisbe, apujant el preu de les misses a quatre peles.

Davant d'aquest nou augment, ens haurem de preguntar "de dónde saldrán las misas" si és que tot es va apujant.

o o o

DIUMENGE passat, un matrimoni que va anar a l'"Olympia" va

ésser ferit per un cavall que es va espantar.

Es cosa força sabuda que els cavalls fan molt de mal, per això jo me'n vaig sempre abans a ca "La Mundial".

o o o

SEGONS telegrafien de Bulgària, aquest any la collita de vi ha estat tant bona que els taberners el venen a cap preu i els bulgars agafen cada "papalina" que tremola el misteri.

Si tantes "turques" els bulgars agafen sens compassió, segur que el govern de Smyrna farà una reclamació.

o o o

SEGONS ha dit el Sant Pare en una lletra adreçada a l'arquebisbe de Colònia, l'actual moda femenina és una font de desgràcies.

En això hi estem absolutament conformes.

Es una font, i que raja, i que ademés fa rajar els quartos dels que s'aturen llurs encisos a guaitar.

o o o

AVIAT els barcelonins tindrem ocasió d'apreciar visualment els encisos de la gran Josefina Baker, l'estrella de moda a París, creadora de la gran revista del "Folies Bergère" "La folie du jour".

La Josefina Baker és mulata, ço que no impideix que els parisencs n'estiguin boigs.

"La folie du jour" ha sigut impressionada en pel·lícula, de manera que com deia l'altre dia un conegut cinematografista, "pronto veremos a Josefina Baker en cinta..."

Una hora curta desitjo a la mulata encisera, encara que ella voldria que fos ben llarga i ben tiessa.

L'Afarta Pobres

El dia 15 de Gener ALMANAC DE LA TUIES

EL MILLOR DE LLOFRIU
I DE TOTES LES
NACIONS DEL VOLTANT.

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»)

PROVEULES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{TS} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Tèlèfon 5221 - A.

Mont d'Or Meubles

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Tèlèfon 4688 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Tèlèfon privat

Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

SABEU QUE ES UN BETTER?

Es el millor preservatiu conegut i el més econòmic
Un sobre BETTER val 50 còntims i una capsa d'alumini contenint tres BETTER val 2 pessetes
De venda: Farmàcia: Unió, 5 (Oberta tota la nit)

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb
SULFURETO CABALLERO
Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics
Barcelona

EPI... EPI...

No ho dubteu ni un moment:
Per bones gomes higieniques
Per bons lavatges higienics
Per bons polvors de matar cabres... L. A. MUNDIAL. ESPALTER, 6

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Rambla de las Flores, 14

¿No más inyecciones!! ¿No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

Demaneu cada dijous al vostre quiosc:

AVENTURAS GALANTES DE JACOBO CASANOVA

Esplèndida il·lustració — 30 cèntims

Granada

BARNOCTURNO

Resopones econòmics — Vinos y licores de todas marcas - Precios limitados
S. OLEGARIO, 27

Demaneu cada dimecres

El cuento clásico

—Veig que aquí al davant ja hi ha el jove de cada dia. Em sembla que ja puc començar a despullar-me...